

Sandra Kim

won voor ons land het songfestival

Ik ben nog steeds trots dat ik het songfestival gewonnen heb. Niemand heeft het me nog nagedaan. Er zijn nochtans nog goede Belgische liedjes geweest, maar het is moeilijker geworden nu de Oost-Europese landen zo massaal aanwezig zijn en voor elkaar stemmen. Maar misschien is het maar goed, want ik vraag me af hoe de VRT en de RTBF ooit zouden overeenkomen om samen zo'n uitzending op poten te zetten. Zou de VRT, die meer middelen heeft, wel ruimte laten aan de RTBF om ook zijn stempel te drukken?

'Sinds het songfestival heeft mijn carrière hoogtes en laagtes gekend. Ik ben altijd blijven zingen. Een ander leven kan ik me niet voorstellen. Ik hou niet van routine en zou geen bureaujob willen. Maar er zijn moeilijke tijden geweest. Die ik gelukkig ben doorgesparteld. Nu heb ik een nieuwe single die goed loopt (*Anyway the wind blows, nvdv.*). Ik heb mijn publiek nog. Ook in Vlaanderen. De duetten die ik heb opgenomen met Frank Galan en Luc Steeno, hebben op dat vlak veel betekend. Jo Lemaire en ik zijn de enigen die ook in het Nederlands gezongen hebben. Ik heb daarvoor altijd veel appreciatie gekregen. Nochtans: toen ik *Bel me, schrijf me* opnam, sprak ik geen woord Nederlands. De tekst werd fonetisch uitgeschreven. Ik had geen idee van wat ik stond te zingen. Omdat ik daar zelf niet goed tegen kon, ben ik Nederlandse les gaan volgen en later heeft mijn Vlaamse echtgenoot Jurgen me nog veel bijgeleerd. Nu begrijp ik 85 procent van wat er wordt gezegd. Spreken is nog altijd moeilijker. Ook omdat in Nossegem, waar ik woon, de mensen mij kennen en me meestal in het Frans aanspreken. Behalve in het gemeentehuis en in het postkantoor, waar ik uiteraard mijn best doe om Nederlands te spreken. Dat is een

Sandra Kim (38) wordt in 1972 in Luik geboren als Sandra Caldarone. Ze begint als jong meisje te zingen en wint in 1986 als dertienjarige voor ons land het Eurovisiesongfestival met *J'aime la vie*. Ze bleef altijd zingen maar bereikte nooit meer het grote succes van toen.

vorm van respect. Maar dat in Vlaams-Brabant alle Vlamingen zich ergeren aan Franstaligen, dat is dus niet waar. Of het is toch niet mijn ervaring. Er zijn veel mensen die gewoon hun best doen om met hun burens overeen te komen.' 'Ik voel me nog altijd in de eerste plaats Italiaanse. Ik ben in België geboren, maar in mijn familie is iedereen Italiaans en dus blijft die cultuur voor ons zeer belangrijk. Ik ben opgevoed door mijn grootmoeder, die Italiaans

met mij praatte, en we zijn nog altijd een hechte familie. Ik woon al dertien jaar in Vlaanderen, maar toch gaat er geen week voorbij zonder dat ik mijn ouders heb gezien. En ja, er wordt lekker gegeten en veel gepraat, en dikwijls zelfs gezongen. Ik geniet daarvan. Maar toch zou ik niet in Italië kunnen wonen. Het trage tempo van de ware dolce vita zou ik niet aankunnen. Geef mij dus maar België. Al hebben ze er in de politiek wel een beschamende vertoning van gemaakt. Hoeveel bemiddelaars ze er ook zullen zetten, als het zo verder gaat, komt er nooit een akkoord. Dat is compleet belachelijk.'

SOMS WIST
IK NIET WAT
IK ZONG